

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1S/160/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019201020
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1019201020.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Renáty Janáčkovej a JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M., v právnej veci žalobcu: HYDINA SLOVENSKO s.r.o., so sídlom Lieskovská cesta 23/640, 962 21 Lieskovec, IČO: 45 300 950, zastúpený KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 2317/32, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 101439284/2019 zo dňa 12.06.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu zamietá.

Žalovanému súd právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

I.
Administratívne konanie a rozhodnutia správnych orgánov

1. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej aj ako „žalovaný“) rozhodnutím č. 101439284/2019 zo dňa 12.06.2019 (ďalej aj ako „druhostupňové rozhodnutie“), potvrdilo rozhodnutie č. 100503579/2019 zo dňa 22.02.2019 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“) vydané Daňovým úradom pre vybrané daňové subjekty (ďalej aj ako „správca dane“ alebo aj ako „prvostupňový orgán“), ktorým bolo oznámené daňovou exekučnou výzvou vymáhanie daňového nedoplatku vo výške XX XXX,XX eura v zmysle ust. § 91 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Daňový poriadok“), stanoveného na základe vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov správcu dane č. 100391679/2018, ktorý bol zostavený správcom dane z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 06.02.2019.

2. Po odvolaní žalobcu proti daňovej exekučnej výzve správcu dane vydal žalovaný napadnuté rozhodnutie, v odôvodnení ktorého uviedol, že vydanie rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania a daňovej exekučnej výzvy neznamenalo zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu, nakoľko žalobca mal a stále má možnosť uhradiť daňový nedoplatok, či už z predmetných daňovým exekučným konaním zablokovaných finančných prostriedkov na účtoch u poskytovateľov platobných služieb podľa ust. § 108 ods. 5 Daňového poriadku alebo z iných zdrojov. V odvolaní napadnutej daňovej exekučnej výzve správca dane žalobcovi ako daňovému dlžníkovi oznámil možnosť úhrady daňového nedoplatku priamo zo zablokovaných prostriedkov a tiež ho upovedomil, že takýto súhlas je aj súčasťou rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Žalovaný zastával názor, že daňová exekučná výzva má všetky zákonom stanovené náležitosti. Žalobcom uvádzané dôvody na zrušenie

daňovej exekučnej výzvy nepovažoval za opodstatnené. Daňový dlžník (žalobca) podľa žalovaného nepreukázal rozpor napadnutej daňovej exekučnej výzvy s ust. § 91 Daňového poriadku. Rovnako nepreukázal ani nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a neuviedol ani iné dôvody, ktoré preukazujú nesprávnosť alebo nezákonnosť vydanéj daňovej exekučnej výzvy.

II. Žaloba

3. Včas podanou žalobou zo dňa 17.07.2019 na Krajskom súde v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo aj ako „správny súd“) dňa 18.07.2019, sa žalobca domáhal voči žalovanému preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101439284/2019 zo dňa 12.06.2019, (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorým zamietol odvolanie žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu vydaného Daňovým úradom pre vybrané daňové subjekty č. 100503579/2019 zo dňa 22.02.2019.

4. Žalobca považoval rozhodnutia vydané v oboch stupňoch za nezákonné, vychádzajúce z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci a za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o procesnom konaní, ktoré malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí.

5. Nestotožňoval sa s názorom žalovaného vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého vydanie rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania a daňovej exekučnej výzvy neznamenalo zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu ako daňového subjektu. Túto argumentáciu žalovaného považoval za nezákonnú, pričom zastával názor, že akékoľvek vydanie rozhodnutia v rámci daňového exekučného konania predstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov daňového subjektu, ktoré je spôsobilé spôsobiť daňovému subjektu prípadnú škodu. S odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR považoval za potrebné poukázať na zmenu v hodnotení závažnosti, akou je daňová exekučná výzva schopná zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby. Konštatoval hybridnú povahu daňovej exekučnej výzvy. Mal za to, že zásah do práv a právom chránených záujmov daňového subjektu je možné evidovať a vidieť už pri daňovej exekučnej výzve, ktorá zakladá následky v hmotnoprávnej rovine. Daňová exekučná výzva fakticky mení rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Práve deklarované obmedzenie dispozičného práva povinného subjektu nakladať so svojim majetkom možno právne kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva, ktorému je priznaná ochrana nielen na úrovni vnútroštátnej, ale aj medzinárodnej. Na základe uvedeného je tak podľa žalobcu potrebné a nevyhnutné tvrdenia žalovaného považovať za nepreskúmateľné a rovnako za právne nesprávne.

6. Ďalej namietal nedôslednosť žalovaného vo vzťahu k okolnosti, že žalobcovi boli v záveroch ostatných daňových exekučných výziev blokované finančné prostriedky vo výške X XXX XXX eur, a to aj napriek skutočnosti, že blokované prostriedky sú zadržované správcom dane nad rámec zákona. Z tohto dôvodu správca dane, ktorý vedie daňové exekučné konanie žalobcovi absolútne znemožnil plnenie si svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho vzniká tretím stranám a obchodným partnerom nárok na úroky z omeškania, zmluvné pokuty a pod., čo v priamom dôsledku predstavuje škodu žalobcu ako obchodnej spoločnosti, ktorú spôsobil správny orgán svojimi rozhodnutiami. Touto námietkou sa žalovaný nezaoberal a vôbec ju nezohľadnil, keď iba uviedol, že žalobca mal a stále má možnosť uhradiť daňový nedoplatok, či už z predmetným daňovým exekučným konaním zablokovaných finančných prostriedkov na účtoch u poskytovateľov platobných služieb alebo z iných zdrojov. V tejto súvislosti žalobca považoval za nepredstaviteľné, ako by mohol uhradiť daňový nedoplatok zo zablokovaných finančných prostriedkov, ktoré mu na účtoch v bankových ústavoch blokuje správca dane. Základným účelom exekučného konania formou blokovania finančných prostriedkov na bankových účtoch vo finančných ústavoch je daňovému subjektu (dlžníkovi) znemožniť dispozíciu so svojim majetkom, finančnými prostriedkami. Nie je teda právne možné, aby za predpokladu a situácie, kedy žalobca má blokované finančné prostriedky na svojich bankových účtoch, mohol disponovať s danými finančnými prostriedkami a mohol dobrovoľne uhradiť predmetný daňový nedoplatok.

7. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že úsilím žalobcu nebola úhrada predmetného daňového nedoplatku. Namietal, že žalovaný ho takto klasifikuje do role úmyselného daňového dlžníka, ktorý sa

vedome a úmyselne vyhýba realizácii svojich daňových povinností. Zastával názor, že je nevyhnutné, aby žalovaný náležite a dôkaznými prostriedkami odôvodnil, v čom nebolo v danej situácii a v danom období úsilím daňového dlžníka uhradiť daňový nedoplatok. Je nevyhnutné, aby takéto závažné tvrdenie žalovaný dostatočne odôvodnil, inak je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné. Žalovaný síce terminologicky naznačil snahu a vôľu daňového subjektu (žalobcu) úmyselne sa vyhýbať plneniu svojich povinností, avšak zistený skutkový stav nevyhodnotil z hľadiska skutkových a právnych okolností. Tvrdenie žalovaného ohľadom vyhýbania sa platenia svojich daňových povinností je podľa žalobcu súčasne v priamom rozpore so závermi žalovaného uvedenými v napádanom rozhodnutí, kedy je z dôvodu blokácie bankových účtov daňového subjektu objektívne znemožnené daňovému subjektu uhradiť daňový nedoplatok, hoc aj čiastočne. Žalobca zdôraznil, že má vôľu plniť si svoje daňové povinnosti riadne a včas, avšak z dôvodu blokácie bankových účtov je tu založená objektívna nemožnosť realizovať daňové povinnosti riadne a včas. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že o jeho vôľu plniť si svoje povinnosti riadne a včas svedčí aj skutočnosť, že v momente, ako má disponibilné finančné prostriedky na bankových účtoch, ktoré nie sú blokované správcom dane, si plní svoje povinnosti voči správcovi dane.

8. Dôvodil, že úlohou právneho štátu je pripraviť legitímne podmienky, ktoré by boli zárukou spravodlivého prerokovania vecí pred kompetentným orgánom verejnej moci. Vytvorenie takýchto podmienok tkvie v právnej úprave jednotlivých konaní, v rámci ktorých dochádza k ochrane hmotnoprávných vzťahov, a tým aj k reálnemu výkonu a ochrane základných práv a slobôd. Je nepochybné, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie. Vydané rozhodnutie žalovaného závery vyššie uvedené podľa žalobcu popiera, je vydané v rozpore s nimi a ide o rozhodnutie svojvoľné.

9. Žalobca tiež poukázal na to, že z daňovej exekučnej výzvy nie je zrejmé a jednoznačne určiteľné, na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie, nakoľko uvedenie a riadne označenie tohto titulu v daňovej exekučnej výzve absentuje. Konkrétne chýba určenie zdaňovacieho obdobia, druhu dane a pod. Z tohto dôvodu je podľa názoru žalobcu daňová exekučná výzva nepreskúmateľná. Vzhľadom na procesne vadný postup žalovaného, ako aj správcu dane, ktorí na základe zadovaných skutkových podkladov pre vydanie svojich rozhodnutí nedostatočne zistili a následne aj posúdili skutkový stav vecí a v tejto súvislosti sa nedostatočne vysporiadali so zákonom ustanovenými predpokladmi a skutočnosťami a vyvodili o nich nesprávny právny záver, mal žalobca za to, že žalovaný a správca dane si neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, spofahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav vecí a vydanými rozhodnutiami prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy a procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom.

III.

Vyjadrenie žalovaného

10. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 15.08.2019, doručeným správne súdu dňa 15.08.2019, považoval žalobu za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť. Poukázal na to, že exekučné konanie začalo na základe právoplatného a vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov. Zdôraznil, že daňový nedoplatok je nespochybniteľná suma, ktorú je správca dane oprávnený vymáhať v súlade s Daňovým poriadkom. Žalobca mal povinnosť plniť si záväzky, ktoré vyplývajú z jeho činnosti. Pokiaľ si tieto povinnosti žalobca neplnil, správca dane mal a má povinnosť v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky zabezpečiť, aby tieto záväzky splnené boli. Žalovaný trval na zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

IV.

Posúdenie veci

11. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 11 ods. 1 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

12. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

14. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

15. Podľa § 89 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku exekučným titulom je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov.

16. Podľa § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nie sú proti nemu prípustné opravné prostriedky.

17. Podľa § 90 ods. 3 Daňového poriadku rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania sa nedoručuje daňovému dlžníkovi ani jeho ručiteľovi.

18. Podľa § 91 ods. 1 Daňového poriadku správca dane doručí daňovú exekučnú výzvu bezodkladne po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania osobám uvedeným v § 90 ods. 2 písm. f/ (osoby, na ktoré sa vzťahuje výrok rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka).

19. Podľa § 91 ods. 2 Daňového poriadku daňová exekučná výzva obsahuje

- a) názov a sídlo správcu dane, ktorý daňovú exekučnú výzvu vydal,
- b) číslo a dátum vydania daňovej exekučnej výzvy,
- c) meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu daňového dlžníka alebo obchodné meno, sídlo daňového dlžníka, identifikačné číslo organizácie a identifikačné číslo daňového dlžníka pridelené pri registrácii, alebo rodné číslo, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie podľa tohto zákona alebo osobitného zákona alebo ak je to nevyhnutné podľa osobitných predpisov,
- d) oznámenie o začatí daňového exekučného konania,
- e) výšku daňových nedoplatkov podľa výkazu daňových nedoplatkov alebo vykonateľných rozhodnutí, ktorými bolo uložené peňažné plnenie,
- f) výzvu na zaplatenie daňového nedoplatku v lehote určenej správcom dane, pričom táto lehota nesmie byť kratšia ako osem dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy,
- g) upozornenie, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený v lehote určenej správcom dane, správca dane vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na majetok daňového dlžníka vrátane majetku, na ktorý sa zriadilo záložné právo správcu dane podľa § 81, na mzdu alebo plat, alebo niektorý z príjmov uvedených v § 106 ods. 1,
- h) označenie majetku, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie,
- i) zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis huteľného majetku,
- j) poučenie o možnosti podať opravný prostriedok,
- k) vlastnoručný podpis oprávnenej osoby s uvedením jej mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie vyhotovuje v elektronickej podobe, neobsahuje vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky, ale sa autorizuje podľa osobitného predpisu.

20. Podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak

- a) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti,
- b) sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

21. Podľa § 108 ods. 4 Daňového poriadku správca dane doručí do vlastných rúk poskytovateľom platobných služieb rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania.

22. Podľa § 108 ods. 5 Daňového poriadku správca dane prikáže poskytovateľom platobných služieb, aby po doručení rozhodnutia podľa odseku 4 zablokovali na účte daňového dlžníka peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka postupne. Na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľa platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukážu na účet správcu dane, ktorý je uvedený v rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

23. Podľa § 163 Daňového poriadku na daňové konanie sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

24. Súd v prvom rade poukazuje na to, že daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok, resp. iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím v daňovom konaní. Rozhodnutiami preskúmateľnými podľa SSP sú rozhodnutia vydané v daňovom konaní, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako rozhodnutia preskúmateľné v správnom súdnictve podľa SSP, pretože tieto úkony smerujú k vykonaniu právoplatného exekučného titulu, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť vyrubenú sumu. Z tejto zásady však existujú výnimky, s ktorými počíta Daňový poriadok ako s preskúmateľnými okolnosťami i počas exekučného konania, a to v odvolacom daňovom konaní.

25. Vzhľadom na to, že daňová exekučná výzva spôsobuje aj hmotnoprávne následky, nemá výlučne len charakter procesného rozhodnutia. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž povinnému subjektu ukladá tiež zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie. Teda nielenže zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcou dane, ale fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Obmedzenie dispozičného práva povinného subjektu nakladať so svojím majetkom možno právne kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva, ktorému je priznaná ochrana nielen na úrovni vnútroštátnej (čl. 20 a nasl. Ústavy SR), ale aj medzinárodnej (čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Charty základných práv EÚ).

26. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžf/63/2016, 3Sžf/77/2012, 5Sžf/66/2012, 2Sžf/65/2012) daňová exekučná výzva podlieha v súdnom prieskume obmedzenom rozsahu. Zákonnosť daňovej exekučnej výzvy správny súd preskúmava v rozsahu dôvodov uvedených v ustanovení § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pričom ide o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu.

27. V Daňovom poriadku právne upravené rozhodnutia vydávané daňovým orgánom v daňovom exekučnom konaní, t.j. rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania a daňová exekučná výzva, sú dva samostatné inštitúty, ktoré oba pramenia z povinnosti správcu dane exekvovať sumu daňového nedoplatku po márnom uplynutí lehoty na jeho úhradu, pričom tieto dva inštitúty pri koexistencii popri sebe zároveň na seba naväzujú a dopĺňajú sa v konaní majúcom za cieľ splatenie daňového dlhu (daňovej povinnosti) priamym vynútením príslušnou autoritou verejnej moci. Rozhodnutím o začatí daňového exekučného konania sa daňová exekúcia začína. Vydáva ho správca dane na podklade exekučného titulu. Exekučným titulom je okrem vykonateľného rozhodnutia alebo exekučného titulu

podľa osobitného predpisu aj výkaz nedoplatkov. Rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania je právoplatné dňom doručenia, pričom však nie je určené daňovému subjektu - jemu sa toto rozhodnutie nedoručuje (ust. § 90 ods. 3 Daňového poriadku). Toto rozhodnutie sa doručuje osobám, na ktoré sa vzťahuje výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, teda osobám užívajúcim, evidujúcim, nakladajúcim alebo spravujúcim tento majetok. Takýmito osobami sú napríklad banky. Rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje okrem iných náležitostí aj výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, ktorý podlieha daňovej exekúcii, ako aj zákaz umožniť zaťažiť majetok daňového dlžníka, s výnimkou práva správcu dane zriadiť zákonné záložné právo v prospech vymáhanej dane.

28. V prejednávanom prípade rozhodnutím č. 100471603/2019 zo dňa 19.02.2019 správca dane začal podľa ust. § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové exekučné konanie vo veci vymáhania daňového nedoplatku vo výške XX XXX,XX eura od žalobcu ako daňového dlžníka. Exekučným titulom na začatie daňového exekučného konania bol vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č. 100391679/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 06.02.2019 vo vyššie uvedenej výške. Výška daňových nedoplatkov žalobcu sporná nebola. V rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, ktoré správca dane doručil dvom bankám, v ktorých mal žalobca vedené bankové účty, je uvedená informácia, podľa ktorej správca dane v súlade s ust. § 108 daňového poriadku vykoná daňovú exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb. Ďalej správca dane v uvedenom rozhodnutí zakázal poskytovateľom platobných služieb, aby akokoľvek nakladali s majetkom daňového dlžníka (žalobcu), ktorý podlieha daňovej exekúcii, a to ani v jeho prospech alebo na jeho príkaz vrátane jeho zaťaženia. V súlade s § 108 ods. 5 Daňového poriadku bolo poskytovateľom platobných služieb prikázané, aby po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania zablokovali na účtoch daňového dlžníka (žalobcu) peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka postupne. Zároveň rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje informáciu (privolenie), že na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľ platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukáže na daňový exekučný účet správcu dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

29. Vychádzajúc z vyššie opísaného skutkového stavu veci a zákonnej úpravy vzťahujúcej sa na posudzovaný prípad je nutné vysloviť záver, že správca dane pri rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania postupoval plne v súlade so zákonom. Rozhodnutím oznámil začatie daňovej exekúcie, adresoval ho osobám, ktorým je podľa zákona toto rozhodnutie určené a v súlade so zákonom a v jeho intenciách im zakázal nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že správca dane v tomto rozhodnutí v obmedzenej miere umožnil nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu na predmetných bankových účtoch, a to pokiaľ sa dispozičný úkon bude týkať úhrady daňových nedoplatkov - exekvovaného daňového dlhu.

30. Daňovou exekučnou výzvou č. 100503579/2019 zo dňa 22.02.2019 správca dane oznámil žalobcovi, že na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov správcu č. 100391679/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 06.02.2019 vo výške XX XXX,XX eura začal v súlade s ust. § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 100471603/2019 zo dňa 19.02.2019 na vymoženie daňového nedoplatku v uvedenej výške a vyzval ho, aby v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok vo výške XX XXX,XX eura na daňový exekučný účet správcu dane. Žalobca bol súčasne podľa ust. § 91 ods. 2 písm. g) Daňového poriadku správcom dane upozornený, že ak daňový nedoplatok nebude v lehote určenej zaplatený, vydá správca dane exekučný príkaz na vykonanie exekúcie, a to z účtov žalobcu vedených u poskytovateľov platobných služieb. Týmto rozhodnutím bolo žalobcovi zakázané nakladať z finančnými prostriedkami na bankových účtoch, a to do výšky predstavujúcej exekvovanú sumu. Tiež bol žalobca informovaný, že v zmysle § ust. 108 ods. 5 Daňového poriadku na základe jeho príkazu poskytovateľa platobných služieb poukážu zo zablokovaných peňažných prostriedkov na daňový exekučný účet správcu dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

31. Správca dane rovnako pri vydaní napadnutej daňovej exekučnej výzvy postupoval v súlade so zákonom. V daňovej exekučnej výzve správca dane zrozumiteľne vysvetlil dôvod vydania tohto rozhodnutia a v súlade s ust. § 91 ods. 2 písm. e) Daňového poriadku konkretizoval výšku daňových

nedoplatkov podľa exekučného titulu (výkazu daňových nedoplatkov), na podklade ktorého sa daňové exekučné konanie začalo. Neobstojí preto námietka žalobcu, že z daňovej exekučnej výzvy nie je zrejmé, na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie. Žalobca bol tiež vyzvaný k dobrovoľnému plneniu daňového dlhu. Hoci rozhodnutie zakazuje žalobcovi nakladať s prostriedkami na v rozhodnutí uvedených bankových účtoch, zároveň ho informuje o tom, že pokiaľ bude dispozičným úkonom úhrada žalobcovho daňového dlhu, ktorý je predmetom exekúcie, tento úkon je možný, čo je v súlade s ust. § 108 ods. 5 veta druhá Daňového poriadku. Ani námietka žalobcu, že mu bolo na jednej strane zakázané nakladať s jeho finančnými prostriedkami na bankových účtoch a zároveň mal určenú povinnosť splatiť daňový dlh, nemôže byť preto považovaná za dôvodnú. Uvedená argumentácia pravdepodobne pramení z nepochopenia textu v daňovej exekučnej výzve, pričom však nie je súladná s obsahom a významom napadnutého rozhodnutia.

32. Pokiaľ žalobca namietal, že sú mu blokované finančné prostriedky, tak táto skutočnosť z administratívneho spisu nevyplýva. Rozhodnutia daňových orgánov týkajúce sa exekučnej výzvy napadnuté žalobou ukladajú príkazy a obmedzenia len vo výške exekvovanej sumy, nie nad jej rámec. Taktiež rozhodnutie o začatí exekučného konania, ako je to v ňom explicitne uvedené, ukladá dotknutých osobám (bankám) obmedzenia s prostriedkami žalobcu na jeho bankových účtoch len do výšky exekvovanej sumy. Ani túto námietku žalobcu nie je možné preto považovať za dôvodnú. Za nedôvodnú a ničím nepodloženú rovnako nemožno považovať námietku žalobcu rozporujúcu konštatovanie žalovaného o úmysle žalobcu vyhýbať sa realizácii svojich daňových povinností, nakoľko toto konštatovanie žalovaného v napadnutom rozhodnutí absentuje.

33. Správny súd konštatuje, že žalobné námietky neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ani daňovej exekučnej výzvy, ktoré sú len logickým zákonným vyústením začatého exekučného konania, v ktorom správca dane uskutočňuje úkony na vymoženie daňového nedoplatku vyrubeneho právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V rámci súdneho prieskumu exekučnej výzvy je súd oprávnený preveriť zákonnosť postupu správcu dane len v danom štádiu exekučného konania. Neskúma zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí (exekučného titulu), na základe ktorých bolo daňové exekučné konanie začaté. V prejednávanom prípade nenastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu také okolnosti (§ 91 ods. 5 Daňového poriadku), ktoré by boli spôsobilé k vysloveniu nezákonnosti daňovej exekučnej výzvy. A teda nenastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a rovnako tak neexistujú žiadne iné dôvody, pre ktoré by bola daňová exekúcia v danej veci neprípustná. Pre úplnosť súd dodáva, že žalobca ako daňovník, ktorého príjmy podliehajú dani, má právo využitia opravných prostriedkov počas daňového konania. Exekúcia v súlade so zákonom nastupuje až po tom, ako sa stali nedoplatky žalobcu na daniach vykonateľnými.

34. Vo vzťahu k vyššie uvedenému, správny súd poukazuje na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - rozsudok sp. zn. 8Sžfk/81/2020 zo dňa 30.06.2021, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/186/2019-211, ktorý zamietol žalobu žalobcu v obdobnej veci týkajúcu sa totožných účastníkov konania ako v tomto konaní a ktorý vyslovil právny názor v rozsudku tak, že sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu a uviedol, že: „Daňová exekučná výzva opúšťa charakter procesného rozhodnutia a to vzhľadom na jej následky v hmotnoprávnej rovine, teda nielen že zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcou dane, ale fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku, jeho vlastníctva. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž bez ohľadu na reakciu povinného subjektu ukladá tiež napr. zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, ak sa zákaz nakladania s jeho majetkom neuložil už podľa § 71 ods. 2, a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis hnuťelného majetku (§ 76 ods. 2 písm. i/ zákona č. 511/1992 Zb.). Práve toto obmedzenie dispozičného práva iného subjektu vo vzťahu k jeho majetku je zásahom do vlastníckeho práva, teda práva s priznanou osobitnou ochranou nielen na úrovni vnútroštátnej (článok 20 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky), ale aj medzinárodnej (článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 17 Charty základných práv Európskej únie). Nemožno odhliadnuť ani od postavenia, ktoré má povinný v exekúcii vedenej podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ktorý má možnosť sa proti výkonu exekúcie vedenej rovnako na podklade právoplatne a vykonateľných exekučných titulov (§ 41 a nasl. Exekučného poriadku) brániť priamo prostredníctvom súdu, ako nestranného a nezávislého orgánu štátnej moci.“

35. Ďalej správny súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžf/85/2014, v ktorom sa uvádza: „Daňová exekučná výzva podlieha len v obmedzenom rozsahu súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť možno preskúmať iba z dôvodov podľa § 91 ods. 5 písm. a/ a b/ Daňového poriadku, pričom podľa názoru Najvyššieho súdu ide o také okolnosti, ktoré nastali až po nadobudnutí právoplatného exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany, počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu jeho vymáhateľnosti.“

36. Na základe uvedených skutočností a po oboznámení sa s pripojeným administratívnym spisom, správny súd dospel k záveru, že postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom a že sa s posudzovanou vecou dôsledne zaoberali a vyvodili správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa správny súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje, že v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení zákonov.

37. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29.05.1997, Recueil III/1997).

38. Žalovaný v rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I. ÚS 141/09-12). Na ústavnosť odôvodnenia nie je potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné (uznesenie ÚS SR č.k. IV. ÚS 150/03-41 zo dňa 27.08.2003).

39. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy (právny názor napr. ÚS SR sp. zn. II ÚS 127/07-21, NS SR napr. sp.zn. 6Sžo 84/2007, 6Sžo 98/2008, 1Sžo 33/2008, 2Sžo 5/2009, 8Sžo 547/2009).

40. Správny súd má za to, že orgány verejnej správy s náležitou zodpovednosťou interpretovali a aplikovali príslušné zákony za súčasného dodržiavania základných práv a slobôd a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím bolo vydané v súlade so zákonom a preto niet dôvodu na jeho zrušenie.

41. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie vydané správcom dane, je vecne správne, a preto súd žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

42. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ust. § 168 v spojení s ust. § 175 ods. 1 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, ide o orgán štátnej správy, a preto mu správny súd náhradu trov konania nepriznal.

43. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.